

folke skolen

51

93. ÅRGANG . 16. DECEMBER 1976

UDGIVET AF DANMARKS LÆRERFORENING

RELIGIONSLÆRERFORENINGENS MATERIALECENTRAL

Frederiksberg Allé 10 A, 1820 V
Åben 10-17 Tlf. (01) 24 92 50 - 24 26 20

viser og forhandler de nyeste
undervisningsmidler til
kristendomskundskab og fremmede
religioner og beskriver deres
muligheder . . .

- * udlejer instruktionskufferter med de sidste nyheder (30 kr.)
- * udlejer over 200 diasserier (forlang oversigt)
- * har udgivet »Hjælpemidler til kristendomskundskab/religion« (7 kr.)
- * har udsendt Ril.s læseplansforslag med mange ideer (4 kr.)
- * afholder instruktionsdage (kl. 15-17.30) på Materialecentralen:
10.1.: kristendomskundskab (beg.trin)   17.1.: kristendomskundskab (æld.trin)
12.1.: kristendomskundskab (melletrin)   19.1.: fremmede religioner, livsansk.

Deltagelse: 15 kr. pr. dag (tilmelding nødvendig)

Styrelsen for UP har anmodet om optagelse af følgende indlæg som svar på Jørgen Jensens skrivelse af 25.11.76 til kredsformænd og skoletillidsmænd – bragt i »Folkeskolen« nr. 48-49.

Danmarks Lærerforenings formand, Jørgen Jensen har den 25.11. udsendt et brev til fagforeningens kredsformænd og skoletillidsmænd, hvori han advarer medlemmerne mod foreningen Unge Pædagoger, der efter hans opfattelse skulle være i gang med aktiviteter, der er

»et led i en større anlagt, samt længe og velforberedt strategi med formål og baggrund, der rækker betydeligt videre end Unge Pædagoger angiver i sine skrivelser«.

Den øjeblikkelige baggrund for Jørgen Jensens skrivelse er den underskriftindsamling, medlemmer af DLF organiseret i Unge Pædagoger på basis af DLFs vedtægter § 20 foranstaltede kongressen d. 4.-6. november (jvf. »Folkeskolen« nr. 46-76), samt yderligere en henvendelse til de skoler, der støttede resolutionsforslaget om åbenhed omkring overenskomstforhandlingerne i 1977. Denne sidste henvendelse indeholdt en opfordring til at bringe overenskomstdiskussionen op på kredsgeneralforsamlingerne og til at medvirke til at få valgt aktive, fagforeningsbevidste tillidsrepræsentanter ved de forestående tillidsmandsvalg.

Jørgen Jensens brev slutter med at henstille til fagforeningens medlemmer at

»afvise ethvert forsøg på at splitte det værdifulde sammenhold, der altid har været vor styrke. Vi kan ikke tolerere, at vi i en tid, hvor der udefra rettes alvorlige

UNGE PÆDAGOGER:

Vi ønsker ikke noget kup

angreb imod os, også skal opleve, at vort sammenhold undergraves indefra.«

Hensigten med Jørgen Jensens brev er, at

»det for medlemmerne bliver gjort klart, hvad UP's egentlige mål er i denne sag.«

Jørgen Jensen mistænkeliggør den del af UP's arbejde, der drejer sig om Danmarks Lærerforening, idet han kalder det en »utiladelig tilsløring af UP's egentlige interesser«, nar medlemmer af DLF, der samtidig er medlemmer af UP eller det deltager i aktiviteter omkring UP, nu er gået ind i en debat om lærernes arbejdsvilkår forud for DLF's overenskomstforhandlinger i 1977.

Unge Pædagogers »skulte hensigter«

Det forekommer uforståeligt, at Jørgen Jensen tilskriver UP skulte hensigter, da UP's arbejde omkring fx. overenskomstforhandlingerne er foregået i fuld åbenhed: Jørgen Jensen angiver jo selv som begrundelse for sin skrivelse, at han har modtaget kopi af alt, hvad vi i UP har udsendt vedr. DLF til vore kolleger rundt om i landet. Vor åbenhed i forhold til både DLF's menige medlemmer og til DLF's ledelse har hele tiden været klar og konsekvent, netop fordi vi har villet undgå mistænkeliggørelse for fraktionsdannelse og splittelse.

Unge Pædagoger har åbnet tilkendegi-

vet, at foreningen arbejder på et tvær-socialistisk grundlag, ligesom vi åbent i vort blad og vore øvrige publikationer har fremlagt de synspunkter og problemer, vi bl.a. som medlemmer af DLF finder det vigtigt at få diskuteret også i vor fagforening.

Det må være indlysende, at hvis UP som organisation virkelig satsede på

»at ... opnå kontrol over dele af DLF's organisation ved indtrængen på tillidsposter ... for at ville arbejde på UP's præmisser, og uden at det gøres klart for vore medlemmer, at den opstillede har sådanne skjulte hensigter«.

ville vi ikke på forhånd orientere åbent og opfordre til debat blandt alle lærere, som vi har gjort.

Vi ønsker ikke at kuppe os ind nogen steder. Tværtimod ønsker vi at gøre DL til en stærk fagforening, præget af medlemmernes aktive deltagelse i den løbende debat om lærernes arbejdsforhold og af vort interessefællesskab med de øvrige lønarbejdere.

Det ægte medlemsdemokrati, vi mener bør være DLF's styrke, skabes ikke fra toppen, men ved at medlemmerne til staidighed skaber og påvirker foreningens politik gennem drøftelser af bl.a. vore arbejdsforhold – på den enkelte skole, i de lokale kredse, i »Folkeskolen«, – og ved at det er resultaterne af disse drøftelser, der kommer til udtryk i DLF's ledelse, fx. i en overenskomstsituation. Med en interesseret og aktiv medlems-

skare vil tillidsmandens selvfølgelig loyalitet overfor de medlemmer, der har valgt ham/hende, netop få et reelt indhold.

Jørgen Jensens »kineserier«

For at kunne »dokumentere« sine påstande om Unge Pædagogers urelle hensigter, har Jørgen Jensen måttet gå tilbage til en leder i tidsskriftet 'Unge Pædagoger' nr. 2/1973 med overskriften »Uddannelse er politik«. Herfra citerer Jørgen Jensen:

»Set fra en »kinesisk« synsvinkel er pædagogerne en vigtig, men ikke altafgørende befolkningsgruppe i kampen for en ændring af samfundet. Pædagogerne må finde deres plads i klassekampen og føre kampen såvel på den faglige som på den politiske front.«

Jørgen Jensen gør intetsteds i sit brev opmærksom på, at dette nummer af tidsskriftet var et temanummer, der udelukkede omhandlede opdragelse og uddannelse i Kina. Citeringen af ordet 'kinesiske' uden denne oplysning giver i den aktuelle situation særdeles oplagte muligheder for uheldige misforståelser. Jørgen Jensens brev har da også i dele af dagspressen givet anledning til tolkninger og sammenligninger, som vi håber har været utilsigtet. Jørgen Jensen opnår hermed »at sætte politiske skel i medlemskredsen«, som han angriber UP for at gøre. Og han fører dermed en politisk diskussion, der ligger udover det fagpolitiske, ind i Danmarks Lærerforening.

Strategi og citatfusk

Jørgen Jensen citerer endvidere tidsskriftet nr. 6 – igen fra 1973 – for en opfordring til at danne

»UP-basisgrupper for marxistisk interesserede pædagoger og pædagogisk interesserede marxister«.

Når Jørgen Jensen endelig vil referere vort arbejdsgrundlag burde han vel referere til det arbejdsgrundlag, der er vedtaget hos grupper af lærere med en reference til fælles praksis, at en fælles handling omkring denne praksis er mulig... at satse på en bred organisering var i første omgang en fejl.«

»I foråret 76 er der kun få basisgrupper tilbage ... En vigtig forudsætning for opbygning af en basisgruppeorganisation, som man havde forestillet sig i 73/74, er tilstedeværelsen af en så klar lønarbejderbevidsthed hos grupper af lærere med en reference til fælles praksis, at en fælles handling omkring denne praksis er mulig... at satse på en bred organisering var i første omgang en fejl.«

Om Danmarks Lærerforening står der i samme nummer af tidsskriftet i generalforsamlingsreferatet:

»DLF-gruppen skal følge og vurdere DLF's

aktiviteter. Resultaterne af gruppens arbejde kan komme ud gennem udtalelser, artikler og tema-weekends« (weekend-møder om dette tema).

Det er netop, hvad der er sket. Og alt er sket i åbenhed. DLF's hovedstyrelse er hver gang blevet opfordret til at sende en repræsentant til de temaweekends, der har omhandlet DLF og lærernes arbejdsituation. Møderne har været annonceret ikke blot i 'Unge Pædagoger', men også i 'Folkeskolen' og i dagspressen, så alle interesserede – ikke kun medlemmer af UP – har kunnet deltage.

Overenskomst 1977

På den sidste temaweekend i oktober 1976 opstillede de deltagende medlemmer af DLF nogle forslag til overenskomstkrav. Disse forslag har vi udsendt for at kunne bidrage til diskussionen af lærernes arbejdsituation blandt fagforeningens medlemmer på skolerne og på generalforsamlingerne i de lokale kredse. De skal altså bruges af *Danmarks Lærerforenings medlemmer – ikke af foreningen Unge Pædagoger*. En kopi af forslagene er som nævnt tilsendt Jørgen Jensen.

Jørgen Jensen citerer i sit brev en artikel fra 'Unge Pædagoger' nr. 6/1976 »Overenskomst 77«. Artiklen er skrevet af to menige medlemmer af Danmarks Lærerforening som bidrag til overenskomstsituationen. De skriver bl.a.:

»Lærerne har privilegier, men vi må finde ud af, hvilke privilegier, der er reelle, og hvilke der ikke er det.«

I den forbindelse påvises det bl.a., at en lærers sammenlagte arbejdstimetal pr. år er 50 timer højere end LO-overenskomstens, og der argumenteres for, at der bør ske en udligning.

Dette bliver i Jørgen Jensens udlægning til »urealistiske krav«. De to DLF-medlemmers oplæg følges op i 'Unge Pædagogers' leder i nr. 7/1976, hvor der argumenteres for en nytænkning på arbejdstidsområdet. Det foreslås overvejet, at lærerne får fast arbejdstid ligesom de fleste andre lønarbejdergrupper. Lederen slutter:

»Alt dette er naturligvis ikke noget, der pludselig kan indføres, men diskussionen om disse problemer burde for længst have været ført åbent og seriøst i Danmarks Lærerforening. Det er på tide, der lindes på den lukkede dør. Lad os få overenskomstdiskussionen ud på vore arbejdspladser.«

Tillid til hovedstyrelsen?

På kongressen blev følgende vedtaget ('Folkeskolen' 46/1976):

»Danmarks Lærerforenings kongres samlet til møde 4.-6. november 1976 ønsker at

udtale sin tillid til, at hovedstyrelsen i denne – som i andre lignende situationer – benytter sine kanaler til medlemsorientering og medlemshøring i forbindelse med overenskomstforhandlinger.«

Det kan ikke undre, hvis de delegerede, der på kongressen stemte for ovennævnte resolution, føler sig ført bag lyset af Danmarks Lærerforenings formand, – når han afviser og mistænkeliggør medlemmer af foreningen, der på reglermenteret vis opfordrer til debat, dels gennem en fuldt legal underskriftindsamling på et forslag til drøftelse på kongressen, dels gennem fuldt legale forslag til drøftelse på kredsgeneralforsamlingerne. Den nedvurdering af DLF-medlemmers evne til selvstændig stillingtagen, som ligger bag Jørgen Jensens brev, står i skarp kontrast til medlemmernes udtrykte tillid til hovedstyrelsen.

Tillid til medlemmerne

Hovedindholdet i Jørgen Jensens skrivelse er en opfordring til at

»man ved valg til tillidsposter sikrer sig, at man har fået reel oplysning om, hvad kandidaterne står for.«

At dette skulle være i modsætning til Unge Pædagogers hensigter, demeteres tydeligt i lederen til 'Unge Pædagoger' nr. 8/1976, som blev afleveret til trykkeriet d. 23.11. I denne leder står:

Tillidsmandsvalget

I 60-erne og i begyndelsen af 70-erne kunne skoletillidsmanden leve en fredelig og tilbagetrukket tilværelse. Der var normalt langt mellem de sager, medlemmerne bad ham tage sig af. Arbejdet bestod mest i at viderebringe bl.a. fagforeningsmeddelelser. I dag har skoletillidsmandens arbejde skiftet karakter, selvom der stadig er mange, der kører videre i den gamle skure. De mange angreb og mistænkeliggørelseskampanjer imod lærere nødvendiggør en stærk faglig organisering på de enkelte skoler. Lærerne har brug for en tillidsmand, som aktivt går ind i arbejdet for at sikre lærernes løn- og arbejdsvilkår. Det er derfor vigtigt, at de tillidsmænd, som i denne tid vælges rundt om på skolerne, har indsigt i lærernes samfundsmæssige placering som lønarbejdere. Lærerne må kræve, at deres tillidsmand deltager aktivt i det fagpolitiske arbejde. Dette fremgår da også af DLF's håndbog for tillidsmænd: »Skoletillidsmandens foreningspolitiske betydning er i dag erkendt. Og deres mere ekspeditionsprægede opgaver betragtes ikke som det væsentlige ved valget af dem. Et par kritiske perioder, hvor lærernes tjenestetid blev gjort til politisk katebold har bidraget til forståelse for betydningen af en skoletillidsmand, der

magter situationen med baggrund i modenhed, erfaring og indsigt i foreningspolitiske problemstillinger.«

På mange kredsgeneralforsamlinger bliver der for tiden diskuteret overenskomstkrav. Denne diskussion skal fortsætte ude på de enkelte skoler. Skoletilidsmanden må aktivt gå ind i denne debat og medvirke til at skabe kontakt til andre lønarbejdergrupper, som også kæmper mod faldende realløn. Det er vigtigt, at vi er forberedt, hvis vi kommer i konflikt i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Jørgen Jensen kritiserede på DLF's kongres UP for at kræve overenskomstdiskussionen ført ud blandt DLF's medlemmer, – en kritik som forekommer

malplaceret al den stund, vi ikke har opfordret til andet, end hvad der er normal procedure i andre fagforeninger. Det er imidlertid glædeligt at se, at Jørgen Jensen i »Folkeskolen« nr. 46 erkender, at DLF's vedtægter blev overtrådt, da man fra Kompagnistræde forhindrede os i at sende underskriftlister ud via tillidsmændene. En underskriftindsamling er fuld lovlig og nødvendig, hvis en gruppe medlemmer ønsker en sag diskuteret på kongressen.

Men endnu en gang: Unge Pædagoger bekæmper ikke DLF – tværtimod. I den nuværende situation ønsker vi en stærk og handlekraftig fagforening, men med et udbredt medlemsdemokrati. En fagforening, der kan forsvare vore løn- og

arbejdsvilkår i samarbejde med andre fagforeninger, så det ikke lykkes at isolere de offentligt ansatte endnu en gang.«

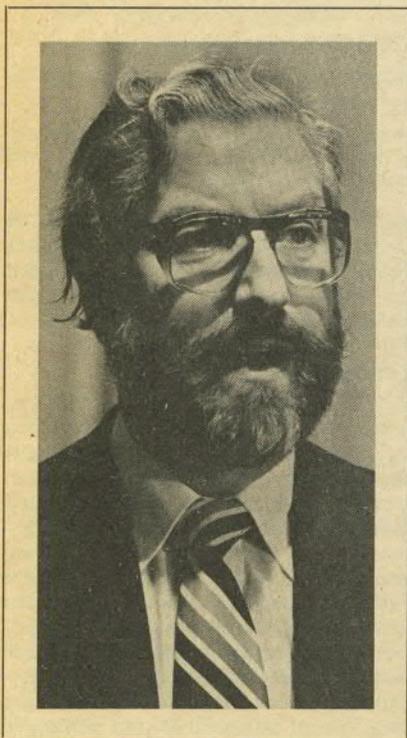
Med venlig hilsen,
medlemmer af
Unge Pædagogers styrelse og redaktion

Ove Jensen Pia Møller
DLF-kreds 20 DLF-kreds 16

Ole Gade Lorentzen Jørgen Schiermacher
DLF-kreds 25 DLF-kreds 31B

Lone Carstensen Kurt Storgård
DLF-kreds 31B DLF-kreds 133

Chresten Kruchow Thorkild Thejsen
DLF-kreds 20 DLF-kreds 25

Hul tale, at hensigten bag UP-aktionen er lagt åbent frem

Må jeg indledningsvis slå fast, at de otte underskrivere af det foranstående læserbrev udgør et flertal af UP's styrelse. Fem af underskriverne var også medlemmer af UP's styrelse i 1973, da UP blev omdannet til en forening med en marxistisk-politisk målsætning. Hvor meget man end i læserbrevet forsøger at fremhæve, at der er tale om DLF medlemmer, der har villet bringe overenskomstsituationen til debat, må det dog stå fast, at vi står over for en aktion, der er iværksat af foreningen Unge Pædagoger.

I min skrivelse af 25. november 1976

til kredsformænd og tillidsmænd bragt i »Folkeskolen« nr. 48-49 har jeg redegjort for, at UP i 1973 blev omdannet til en forening med en marxistisk-politisk målsætning. Jeg har også redegjort for, at denne forening i 1973 slog fast, at man på længere sigt måtte være opmærksom på fraktionsarbejde i Danmarks Lærerforening.

Det er centralt i denne sag, at UP allerede for tre år siden satte sig det mål at drive fraktionsarbejde inden for DLF, og jeg må derfor afvise enhver bebrejdelse på grund af, at jeg har benyttet cita-

ter fra 1973. Sagen er nemlig den, at der ikke siden i bladet »Unge Pædagoger« er taget afstand fra et sådant marxistisk-politisk fraktionsarbejde i DLF.

I læserbrevet henvises der til referatet af generalforsamlingen i UP 1976. Jeg går gerne ind i en diskussion omkring dette referat. Det er korrekt, at man ifølge referatet konstaterer, at basisgruppearbejdet ikke fik de tilsigtede virkninger. Årsagen hertil var ifølge referatet, at der kun få steder var den tilstrækkeligt klare lønarbejderbevidsthed til stede blandt lærerne. Man slår i referatet fast, at UP's

vigtigste opgaver nu må være at fremme forudsætningerne for at danne lokale grupper, hvilket er ensbetydende med at fremme lærernes lønarbejderbevidsthed. Med en vis beklagelse konstateres det i referatet, at UP kun i ringe grad har formået at udvikle lønarbejderbevidstheden blandt lærerne gennem forhold til og deltagelse i konkrete aktioner. Referatet konstaterer også, at den klassekampbevidsthed, som er overordnet både fagkritikken og aktionsarbejdet ingen traditioner har i den danske lærerstand. Det blev på generalforsamlingen besluttet at trække aktionsarbejdet i første række og at nedsætte et aktionsudvalg og en række arbejdsgrupper.

Når UP nu har lagt en så stor energi i arbejdet for at få DLF's medlemmer til at gå ind for et resolutionsforslag, som UP har udarbejdet under en tema-weekend på Den røde Højskole i Svendborg, så kan dette ikke opfattes på anden måde, end at vi her står over for et led i det aktionsarbejde, som den marxistisk-politiske forening UP har iværksat.

Her må det også tages i betragtning, at det på generalforsamlingen i UP i 1976 blev oplyst, at UP har kontakt til fagbevægelsen og vel at mærke den progressive del af fagbevægelsen. De, der er fortrolige med ordvalget, ved, at der her er tale om yderligtgående grupper, som ikke arbejder i overensstemmelse med hovedorganisationernes valgte ledelser. Af referatet fremgår det, at der er dannet en arbejdsgruppe med folk fra fagbevægelsen og UP.

Hvor meget man end vender og drejer sagen, må det stå klart, at UP i denne sag ikke går et ærinde, der kan rummes inden for DLF's formålparagraf. Denne paragraf slår fast, at DLF er en partipolitisk neutral organisation. Vil UP ikke selv oplyse, hvad der ligger bag UP-aktionerne, så vil jeg, og det er hul tale, når UP påstår, at det hele har været lagt åbent frem. De medlemmer af DLF, der har fået UP-resolutionen forelagt til beslutning, har næppe alle kendskab til, hvad UP's marxistisk-politiske aktiviteter egentlig sigter imod, og UP har ikke understreget sit egentlige ærinde i forbindelse med overenskomstresolutionen.

Med hensyn til selve resolutionsforslagets indhold kan jeg oplyse, at en gennemførelse af dette forslag vil være ensbetydende med en forbedring på 18-21 pct., og man er med et mildt udtryk urealistisk, dersom man forestiller sig, at

man vil kunne komme igennem med det. En vedtagelse af et sådant krav kan kun skabe mistillid mellem DLF's medlemmer, der har vedtaget resolutionen, og hovedstyrelsen, der ikke kan komme igennem med en brøkdel af kravene. Er det, hvad UP kalder at styrke medlemsdemokratiet i DLF?

Med hensyn til mit citat fra lederartiklen i bladet »Unge Pædagoger« nr 2, 1973, skriver UP, at dette blad var et te-

manummer, der udelukkende handlede om Kina. Dette er ikke rigtigt, idet lederartiklen klart handlede om det danske uddannelsessystem, og det er udtryk for en uacceptabel omgang med kendsgerningerne, dersom UP vil give offentligheden indtryk af, at jeg har lagt noget ind i denne lederartikel, som den ikke indeholder. Lederartiklen er her gengivet i faksimile.

Jørgen Jensen

"Unge Pædagoger" - marts 1973 nr. 2.

Uddannelse er politik

På trods af smukke tanker og ord om lighed har det danske uddannelsessystem vist sig at være et system, der viderebringer og forstærker ulighederne i klasse-samfundet.

Netop pædagogerne mærker de voksende modsætninger. De sættes til at løse den vanvittige opgave, det er, at få børn til at følge en udvikling, som ikke tager udgangspunkt i menneskelige behov, men økonomisk vækst og profit.

Derfor er interessen for pædagogiske alternativer stigende.

De socialistiske lande - som man før ikke beskæftigede sig ret meget med - er nu genstand for manges studier; man leder efter eksempler på en bedre praksis, en større sammenhæng mellem ideerne og den måde, man omsætter dem på, end den hjemlige.

Blandt de socialistiske lande indtager Kina en særstilling, fordi kineserne har accepteret, at den materielle revolution ikke automatisk gør op med borgerlig tankegang. Som konsekvens heraf har man i Kina gennemført en kulturrevolution. Hele uddannelsessektoren er blevet gennemgribende revolutioneret, og et sammenhængende billede af hele uddannelsessystemet er svært at give.

Derfor indeholder dette nummer i overvejende grad skildringer af besøg på enkelte institutioner.

Til gengæld mener vi, at denne form for orientering er mere givende end en teoretisk fremstilling af ideerne og strukturen. Vi lærer, hvordan kineserne i deres daglige arbejde bruger Mao Tsetung-tænkningen til at analysere modsætningerne i samfundet og anvise den rette sammenhæng mellem teori og praksis.

Vi lægger ikke op til, at man blødt skal prøve at overføre de kinesiske løsninger på danske forhold.

Hvad vi bl. a. har haft til hensigt er at vise den nøje sammenhæng mellem en samfundsfoms produktionsmæssige, økonomiske basis og dens ideologiske uddannelsesmæssige overbygning.

Det vil efter vor mening være til gavn for debatten hos os, at man erkender, at den danske skoles problemer ikke har deres årsag - så lidt som deres løsning inden for en uddannelsessektor, men at problemerne er en afspejling af det danske klassesamfunds modsætninger. Det betyder ikke, at man skal opgive skolen. Tværtimod.

Set fra en »kinesisk« synsvinkel er pædagogerne en vigtig, men ikke altafgørende befolkningsgruppe i kampen for en ændring af samfundet.

Pædagogerne må finde deres plads i klassekampen og føre kampen såvel på den faglige som den politiske front.

Pia Møller og Anne-Mette Kruse.